

Rozhovor s IVANOU VOTÍPKOVOU

Ivaně je 18 let a od narození se potýká s hluchotou levého ucha a praktickou hluchotou pravého ucha. Pochází z Plzně, chodila na Základní školu v Plzni v Božkově, kde byla integrována mezi slyšící. Teď studuje na Gymnáziu Františka Křížika v Plzni. Mezi koníčky Ivany patří beach volejbal, fotografování, cestování a trávení času s rodinou.

Od roku 2012 Ivana pobírá stipendium z Fondu vzdělání, které jí umožňuje plně se integrovat mezi slyšící studenty.

Ivana se narodila s oboustrannou praktickou hluchotou, přesto se její rodina rozhodla s tím bojovat a pomoci jí vést plnohodnotný integrovaný život.

V Plzni lékaři celý jeden rok zjišťovali sluchovou vadu a nic nezjistili. Až mě maminka objednala na vyšetření BERA do Prahy na kliniku v Žitné ulici, kde okamžitě zjistili mou sluchovou ztrátu. To byl rok 1996 a vůbec nikdo nevěděl, jak postupovat dál. Začala jsem jezdit do Prahy do centra kochleárních implantátů, kde mi předepsali sluchadla - do té doby, než nastřádáme peníze na kochleární implantát. Maminka se mnou jezdila dvakrát týdně do Prahy na logopedii a díky tomu jsem začala vyslovovat písmenka. Protože jsem pak vyslovovala i slova, rozhodli se lékaři nedávat kochleární implantát. Doporučili, abych se neučila znakovat (tedy znakový jazyk), protože při mé sluchové vadě bych se pak nenaučila mluvit. Nutili mě odezírat. Maminka mě přihlásila do logopedické školky a stále jsme pracovaly na mluvení. Do první třídy mě odmítly vzít všechny školy kromě Základní školy v Plzni v Božkově, kde chtěli integraci vyzkoušet. Stejně to bylo se střední školou. Jediní kdo mi vyšel vstříc, bylo Gymnázium Františka Křížika.

Ve škole to nebylo jednoduché...

Domácí úkoly jsem dělala společně s maminkou - od té doby, co přišla z práce až skoro do půlnoci. Chodila jsem na flétničku. Maminka říkala, abych se díky flétničce naučila intonovat řeč. Dále jsem chodila na balet, abych se naučila vnímat okolí. Sportovní aktivity jsem ze začátku dělala s maminkou. Později mne přihlásila do volejbalového oddílu v Plzni na Lokomotivu Plzeň, abych se naučila komunikovat v týmu a poslouchat ostatní.

Nové (vlevo) a staré sluchadlo Ivany

V letošním roce Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové pomohl Ivaně zakoupit nová sluchadla, která jsou výrazně lepší a umožňují lépe komunikovat a reagovat na vnější okolí.

S novými sluchadly slyším mnoho krásných a kupodivu nových věcí. Jsem s nimi spokojena a jsem ráda, že mám konečně sluchadlo, které není vidět. Mám pocit, jako bych opravdu nebyla sluchově postižená. Poprvé v životě jsem slyšela zvuk razítka a šustění papírů. Také slyším skřípání tramvajů, metra, motor auta, maminku – když odemýká zámek při příchodu domů. S novými sluchadly dokonce mohu slyšet i zvuky přicházející zezadu. Je pro mne neuvěřitelné a překvapující, jak se slyšící člověk může orientovat v takovém hluku.

Ivana sdílí své zkušenosti se svými vrstevníky s obdobným postižením. Handicapovaní studenti by mohli inspirovat své slyšící vrstevníky.

Jsem v kontaktu s lidmi z Prahy, které znám z beach-volejbalu. Seznámila jsem se s nimi přibližně před čtyřmi lety. Jsme jedna krevní skupina, rozumíme si ve všem. V Plzni žádné podobně postižené přátele nemám, neboť jsem nenašla stejně aktivního člověka, jako jsem já. Komunikace se slyšícími studenty je velký problém. Myslím si, že by se ve školách jako volitelný předmět mohl vyučovat znakový jazyk. Možná by slyšící studenti objevili jeho kouzlo, že na sebe nemusí mluvit, křičet a zároveň by dokázali rozumět neslyšícím, kteří jim nic nemohou a neumějí říct.

Snít a plánovat si budoucnost...

Mým snem je dostudovat Gymnázium Františka Křížíka, úspěšně složit maturitu a mít dobré umístění na deaflympiádě. V budoucnosti uvažuji o farmaceutické fakultě nebo o povolání fyzioterapeutky. Mám ráda biologii, chemii i matematiku, ráda bych se jim věnovala dále. Dělat by mi radost pomáhat druhým a pečovat o ně. Zároveň mám ráda i zvířata, přemýšlela jsem o povolání veterinářky.

Handicap nebrání Ivaně aktivně sportovat a těšit se z řady úspěchů.

Čtyři roky se věnuji beach volejbalu, nebráním se však žádným dalším sportům, s výjimkou adrenalinových. Největší úspěchy mám v beach volejbale, současně se připravuji na deaflympiádu. Svůj handicap vnímám u vodních sportů, při míčových hrách musí být zvýšená pozornost.

Pomáhat je radost!

Sportovcům dobré vůle, kteří sport spojují s pomocí potřebným, bych ráda popřála hodně sportovních úspěchů a také hodně šťastných úsměvů těch, kteří díky Vám mohou zlepšit svůj méně šťastný život.

Věřte mi, že i mě hřálo u srdce, když jsem uspořádala akci „ve dvou se to lépe leze“ v lanovém centru v Plzni pro slyšící a neslyšící děti. Viděla jsem šťastné oči neslyšících, kterým na jednom laně pomáhali slyšící, a toto jsou neuvěřitelné pocity a zážitky.

Ivana (první vpravo) v českém reprezentačním týmu na MS v Turecku, rok 2012

„Rozhodli jsme se bojovat s mou praktickou hluchotou, abych mohla žít ve světě slyšících, kde bych zároveň mohla být vzorem a pomáhat ostatním handicapovaným. Můj aktivní život je zásluhou podpory mé rodiny a dalších „dobrých duší“, díky kterým mohu studovat gymnázium pro slyšící. Nejsem omezena v osobních aktivitách a mohu se věnovat mému koníčku – beach volejbalu, ve kterém jsem reprezentovala Českou republiku na mistrovství světa v Turecku. Děkuji Fondu vzdělání, jehož stipendium mi pomůže splnit můj sen – po dokončení gymnázia pokračovat ve studiu. Děkuji všem lidem dobré vůle, že nám, handicapovaným, pomáhají prožít chvíle štěstí.“ Ivana Votípková

Fond vzdělání dlouhodobě podporuje studenty, kteří by si studium nemohli dovolit z finančních důvodů nebo jim v tom brání jejich nepříznivý zdravotní stav. Fond vzdělání byl založen Československou obchodní bankou, a. s. a Výborem dobré vůle - Nadačí Olgy Havlové v roce 1995. Od začátku realizace projektu až do roku 2013 bylo z Fondu vzdělání podpořeno 410 studentů a stipendium jim bylo vypláceno v trvání 1 až 6 let. Dále více než 440 studentů získalo jednorázový příspěvek. Více na www.vdv.cz